

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.79/2013/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. év május 31. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A jogellenes fogvatartás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 11.B.49/2012/15. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlottat közvetett tettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntette miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek.

A vádlott lakcíme helyesen szám.

Kötelezi a pótmagánvádlót a másodfokú eljárásban felmerült 51.331,- (ötvenegyezer-háromszázharmincegy) Ft bűnügyi költség megfizetésére a vádlott részére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Budapest Környéki Törvényszék 2012. október hó 9. napján kelt 11.B.49/2012/15. számú ítéletével a vádlottat az ellene jogellenes fogvatartás büntette miatt (Btk.228.§ (1) bekezdés) emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a pótmagánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott bűnösségének megállapítása érdekében.

A pótmagánvádló jogi képviselője a nyilvános ülésen a perorvoslatát fenntartva, azt az alábbiak szerint indokolta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban a megállapított tényekből a további tényekre helytelenül következtetett. Utalt arra, hogy 1. sz. tanú és a vádlott között baráti viszony alakult ki, napi szinten tartották a kapcsolatot.

Vélekedése szerint a vádlott célja nem a pótmagánvádló kihallgatása volt, hanem joghátrány okozása. Az ügyben nincs jelentősége annak, hogy a polgári bíróság megosztotta a felek között a lakáshasználatot, ez nem lehet alapja az elfogatóparancs kibocsátásának, mivel a vádlott megjelent az ... utcai címen is, ahol látta a pótmagánvádló gépkocsiját. Mivel ismerte a személyi körülményeit tudnia kellett volna, hogy ott van, lett volna jogi lehetősége arra, hogy bemenjen az ingatlanba. A célzatosság itt érhető tetten, mivel a vádlott ekkor készítette el az elfogatóparancs tervezetet, amit az előjárójának bemutatott. A pótmagánvádló több hatóság előtt is megjelent, és közölte, hogy elfogatóparancs hatálya alatt áll, de ezt senki nem vette komolyan. A vádlott azt az indokot hozta fel parancsnokának, hogy a pótmagánvádlót szembesíteni kell 1. sz. tanúval, akit nem ért el, az iratok Dabason vannak, ezért az elfogatóparancs alapján kézrekerült pótmagánvádlót őrizetbe kell venni. A

pótmagánvádló jogi képviselőjének álláspontja szerint a vádlott közvetett tettesként követte el a bűncselekményt. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek jogellenes fogvatartás büntetében és vele szemben méltányos joghátrányt szabjon ki.

A védő a nyilvános ülésen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság döntését helyesnek tartja. Utalt arra, hogy a vádlott azokat a címekeket, amelyekről tudomása volt ellenőrizte, azonban a pótmagánvádló volt az, aki nem jelentette be a hatóság felé, hogy a polgári perben kizárólagos lakáshasználatra jogosították fel, ezt a címét be sem jelentette. Mivel a pótmagánvádló rendőr volt, ismernie kellett milyen következményekkel jár, ha a hatóság idézésére nem jelenik meg, illetve azt nem veszi át.

A pótmagánvádló jogi képviselője viszonválaszában hangsúlyozta, hogy a vádlott annak ellenére adott ki a pótmagánvádlóval szemben elfogatóparancsot, hogy a tartózkodási hellyel tisztában volt.

A vádlott felszólalásában úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát bűnösnek, jogszabály szerint járt el, míg az utolsó szó jogán a korábban elmondottakhoz mást nem kívánt hozzáfűzni.

A pótmagánvádló fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a pótmagánvádló fellebbezése folytán bírálta felül a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást.

Helytállóan állapította meg a Be.231.§ (2) bekezdése alapján, hogy a vádindítvány elutasításának törvényi feltételei nem álltak fenn. A bizonyítási eljárás lefolytatása során figyelemmel volt a pótmagánvádas eljárás speciális szabályaira is, így a pótmagánvádló tanúkénti kihallgatásakor betartotta a 90/2010. BKv. III.4. pontjában írt iránymutatást is. A bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, megvizsgálta, azokat egyenként és összességében is helyesen értékelte, mérlegelte.

Az ügyfelderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, törvényesen utasította el a pótmagánvádló jogi képviselőjének bizonyítási indítványát, amely 2. és 3. számú tanú tanúkénti kihallgatására irányult. A Be.260.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.258.§ (3) bekezdés f./ pontjára az elsőfokú ítélet 12. oldalának utolsó bekezdésében helyes és meggyőző indokát adta az indítvány elutasításának.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően megalapozott, azonban a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján, az iratok tartalmára figyelemmel kisebb kiegészítésre és helyesbítésre szorul az alábbiak szerint:

- az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdésének 6. sorát azzal pontosítja, hogy 2010. július hó 9. napjával bezárólag hallgatott ki a vádlott az ügyben tanúkat, utoljára 4. sz. tanút.
- a 3. oldal utolsó bekezdés 7. sorából mellözi az Ezt követően szavakat.
- Ez ugyanis ellentétben áll a gyanúsítottkénti idézések térítvevényének adataival, melyet a 4. oldal (1) bekezdése helyesen részletez.
- a 4. oldal (2) bekezdés első mondatát azzal pontosítja, hogy a vádlott és ... rendőrzászlós 2010. július hó 6. napján jelentek meg a Budapest ... szám alatti ingatlanánál, lakcímellenőrzés végett (nyomozati iratok 93. oldal, rendőri jelentés)
- ugyanezen bekezdés 3. sorából mellözi a feleségének szót.
- az ítélet 5. oldal (6) bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség a Nyom.725/2010. számú határozatát 2012. január hó 9. napján hozta meg.

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel teljeskörűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt (Be.351.§ (1) bekezdés, Be.352.§ (2) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének bizonyítékértékelő tevékenysége során. E körben számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el, és melyiket milyen okból nem tartotta elfogadhatónak. Túlnyomó részt iratszerűen hivatkozott a vádlott védekezésére, továbbá a rendelkezésre álló tanúvallomásokra, a releváns okirati bizonyítékokra.

Ugyanakkor 5. sz. tanú tanúvallomásának bemutatása kapcsán iratellenesen írta le az elsőfokú ítélet 7. oldalának (1) bekezdésében, hogy a tanú azt vallotta volna: 2010. augusztus hó 27. napján a Pest Megyei Főügyészségen tett panasszal egyidejűleg a Budapesti VI. kerületi rendőrkapitányságon is jelezte volna, hogy elfogatóparancs hatálya alatt áll. A nyomozati irat 130. oldal (2) bekezdése szerint ezzel szemben az ügyészt kérte arra, hogy hívja fel a rendőrséget és fogják már el végre, hallgassák ki, de az ügyész őt hazaküldte. A tanú arról is nyilatkozott, hogy 2010. november 27-én a Dabasi Rendőrkapitányságon volt tanúként, és ott is jelezte, hogy elfogatóparancs hatálya alatt áll. Állítása szerint ... az ügy előadója közölte, hogy nincs körözés alatt, majd másnap hívta fel, hogy mégis körözés alatt áll és menjen be a vádlotthoz. Ez a nap azonban számára nem volt megfelelő, mert más ügyből kifolyólag a Kaposvári Rendőrkapitányságon kellett volna megjelennie és ott is azt mondták neki, hogy nem körözik.

A fentiekre figyelemmel iratellenes az ítélet 7. oldalának (1) bekezdésében írt azon mondatrész, miszerint a pótmagánvádló a Kaposvári Városi Bíróságon is jelezte, hogy elfogatóparancs hatálya alatt áll.

6. sz. tanú vallomásának ismertetésénél az ítélet 7. oldal (4) bekezdés 5. sorából mellőzendő pótmagánvádlófeleségére történő utalás, mivel a tanú a pótmagánvádló élettársáról nyilatkozott (nyom. ir. 164.§ (1) bekezdés). Az ítélet 8. oldalának (9) bekezdése annyiban szorul pontosításra, hogy a 2010. július hó 5-i keltezésű elővezetőparancsban szerepelt a Bácskai utcai cím (nyom.ir. 92. oldal), míg a 2010. július hó 7-i keltezésű elővezetőparancson az ... számú cím szerepelt (nyom. ir. 96. oldal).

Az elsőfokú bíróság ítélete 9. oldalának (2) bekezdésétől a 10. oldal (7) bekezdéséig bezárólag részletesen és meggyőzően számot adott a bizonyíték értékelő tevékenységéről. Törvényesen fogadta el a vádlott következetes védekezését, amelyet nem csak 1., 6. és 7. számú tanúk vallomása, de az okirati bizonyítékok is maradéktalanul alátámasztottak. Ezzel az értékeléssel a másodfokú bíróság is egyetértett. Rögzítendő, hogy az ítélet 9. oldalának (4) bekezdésében írt 2010. augusztusi telefonbeszélgetésre kizárólag a vádindítvány utal, maga a pótmagánvádló tanúkénti kihallgatása során ilyen tartalmú nyilatkozatot nem tett. Ugyancsak fontos annak megemlítése is, hogy a pótmagánvádló 2010. július hó második felében tudomást szerzett az ellene kibocsátott elfogatóparancsról, de ennek ellenére nem jelentkezett haladéktalanul a körözését elrendelő Gyáli Rendőrőrsön. Ez csak akkor vált számára fontossá, amikor az általa tudottan elrendelt körözés a külföldre történő utazását nehezítette volna meg. A pótmagánvádló jogi képviselőjének nyilvános ülésen elhangzott érveire is figyelemmel a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy 5. sz. tanú volt rendőrként nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy személyes megjelenése és gyanúsítottkénti kihallgatása nélkül az ellene kibocsátott elfogatóparancs visszavonására nincs törvényes lehetőség. Ezzel összefüggésben az is kiemelendő, hogy a pótmagánvádlónak módja is lett volna az elmaradt 2010. augusztus hó 18-i kihallgatását követően is jelentkezni a körözését elrendelő rendőrőrsön, de ezt nem tette meg. Más hatóságnál (a Pest Megyei Főügyészségen) szorgalmazta ugyan az ellene

kibocsátott elfogatóparancs visszavonását, de utána nem jelent meg a körözését kibocsátó rendőrörsön. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság törvényesen vetette el a pótmagánvádló előadását.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést arra, hogy a vádlott terhére rótt cselekmény nem minősül bűncselekménynek. A jogi indoklás körében részletesen foglalkozott a Btk.228.§ (1) bekezdése szerinti bűncselekmény tényállási elemeivel és helytállóan állapította meg az ítélet 11. oldalának (1) bekezdésében, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége miért nem állapítható meg. Teljeskörűen kitért az elfogatóparancs kibocsátása körébe eső kiadmányozási jog kérdéseire és az ebből fakadó közvetett tettesi elkövetői alakzatra. Helyesen utalt arra, hogy a vádlott bűnösségének megállapítása esetén - a pótmagánvádló által az elsőfokú perbeszédben módosított közvetett tettesi alakzatra is figyelemmel - mint közvetett tettes lett volna felelősségre vonható, mivel a jogellenes fogvatartást eredményező elfogatóparancs kibocsátása tekintetében kiadmányozási joggal nem rendelkezett, csupán az elfogatóparancs tervezetét készítette el és adta át az előjárójának. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet a helyes indokolás ellenére a rendelkező részben nem tartalmazta a közvetett tettességre történő utalást, ezért azt a másodfokú bíróság a Be.258.§ (2) bekezdés d./ pontja alapján pótolta. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is a vádlott a rá vonatkozó jogszabályok alapján járt el, így a jogszabály engedélye a vád tárgyává tett cselekmény objektív büntetendőségét eleve kizárta.

Az elsőfokú bíróság a helyes indokokra alapított, törvényesen indokolt felmentő rendelkezés részletes indokolása során tévesen hivatkozott a bűncselekmény hiányos felmentés jogszabályi alapjára, mivel az helyesen nem a Be.214.§ (3) bekezdés a./ pontján, hanem a 6.§ (3) bekezdés a./ pont I. fordulatan és a Be.331.§ (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének járulékos rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írt pontosítással a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta. A rendelkezésre álló iratok és a nyilvános ülésen felvett adatok alapján a másodfokú bíróság pontosította a vádlott lakóhelyének címét.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 344. § (1) bekezdése alapján a pótmagánvádlót kötelezte.

Budapest, 2013. év május hó 31. napján

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.49/2012/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.79/2013/4. számú végzése folytán 2013. május hó 31. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 31. napján

Dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő